

[Eigaard.]

unionens grænser, også i Europa. Jeg er til- lige klar over, at man ikke fra de to partiers side anerkender den betænkning, som flertalspartierne har afgivet. Selvom det ærede medlem hr. Johs. Christiansen kalder den uklar, og selvom det ærede medlem hr. Alfred Jensen ikke i den kan finde blot en eneste sætning af værdi, vil jeg alligevel takke både forsvarsministeren og udenrigsministeren, fordi udvalgsflertallet på baggrund af det samråd, der holdtes under udvalgsarbejdet, har været i stand til at skrive den betænkning, der er afgivet af flertalspartierne. Den indeholder netop en besvarelse af spørgsmålene vedrørende Danmarks placering i fred og Danmarks placering i krig — og her følger jeg til, at der bliver ikke krig i verden på foranledning af vestmagterne. Netop på baggrund af besvarelsen af de spørgsmål, der blev stillet i udvalget vedrørende denne placering, er den danske befolkning i stand til at bedømme også det forhold, folketinget nu skal tage stilling til.

Jeg har ligesom det ærede medlem hr. Viggo Starcke modtaget, jeg kan godt sige, dynger af resolutioner. Til at begynde med var vægten i disse resolutioner særlig lagt på, at Danmark havde tiltrådt Atlantpagten, og de militære følger deraf. Senere har de ændret hovedindhold, og nu drejer det sig først og fremmest om at prostetere mod en genoprustning af Tyskland. Jeg vil gerne heroverfor gøre den bemærkning, at således som stillingen er i dag og ifølge de nyeste efterretninger på dette område, vil der ikke blive nogen genoprustning af Vesttyskland uden i den nøjeste overensstemmelse med bedømmelsen heraf i de lande, som har været Tysklands naboer og enten enkelte gange eller flere gange har været genstand for overfald derfra. Der kan derfor ikke på det nuværende tidspunkt hverken fra det radikale venstres eller fra det kommunistiske partis side med rette gøres indvending imod, at flertalspartierne i dyb overbevisning om tidens alvor går ind for denne beslutning. Man kunne også sige, som et tidligere medlem af dette ting har sagt engang, at selvfølgelig er der risiko ved at trække vejret, men der er så sandelig større risiko ved at lade være. Det er i virkeligheden noget lignende, den danske nation er stillet overfor i dette øjeblik, men i overbevisningen om, at vi handler ret overfor folk og land, er vi indenfor flertalspartierne enige om uden vaklen at vedtage denne beslutning.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente at kunne bedømme, hvordan valg-

kampen var ført her i landet ved sidste valg. Jeg aner ikke, hvad det ærede medlem hr. Alfred Jensen har oplyst vælgerbefolkningen om på sine vælgermøder, men jeg ved en lille smule om, hvad befolkningen ovre i Nordjylland er blevet oplyst om under valgkampen, og jeg tør sige, at ved vælgermøder i Nordjylland var det første emne, kandidaterne behandlede, netop Atlantpagten og den danske rigsdags stilling til den og den motivering, som flertalspartierne gav for, at den danske rigsdags flertal havde tiltrådt den. Jeg nærer også nogen tvivl om, hvorvidt det ville være muligt for det ærede medlem hr. Alfred Jensen overhovedet at give nogen motivering derfor, en motivering, der var blot en flad femøre værd. Jeg tror nemlig, at det ærede medlem hr. Alfred Jensens åndelige synskreds har et jerntæppe om sig, og at han derfor er ude af stand til at underkaste spørgsmålene samme frie bedømmelse som de demokratiske partier.

Det ændringsforslag om folkeafstemning, som de ærede medlemmer hr. Alfred Jensen, fru Ragnhild Andersen og hr. Aksel Larsen har stillet, anbefaler jeg at man stemmer imod.

Kristen Amby: Det ville være urimeligt af mig at gentage, hvad jeg sagde forleden dag ved denne sags første behandling, særlig med hensyn til problemet øst og vest. Der er ingen grund til at gå i enkeltheder herom. Jeg tror ikke, man i den tale, jeg da holdt, kan finde nogen klichéagtige skældsord mod det ene eller det andet system, men jeg tillod mig at sige i korthed, at den pagt, Rusland havde sluttet med halvdelen af Europa, betragtede jeg som en defensiv pagt — ligesom pagter, der er sluttet med andre lande —, indtil noget modsat er bevist, men at jeg havde meget svært ved at forstå — for ikke at sige, at det er mig umuligt at forstå —, hvorfor det ærede kommunistiske parti ligefrem går ud fra, at pagter, der sluttes af andre, absolut skal være offensive. Rent historisk er der ingen tvivl om, at det vestlige pagtsystem, vi nu lever under, er et svar på det russiske pagtsystem, der kom først. Der er for mig historisk heller ingen tvivl om, at mange af den kommunistiske observans havde ønsket, at udviklingen i Vesteuropa var gået sådan, som den er gået i Østeuropa, at man i det ene land efter det andet, ved de almindelige valg eller måske ved de ualmindelige former for valg, havde fået så stærke kommunistiske grupper, at der kunne være sket magtovertagelse, måske i Italien, måske i Frankrig, af lignende art som de magt-